

Дзіцячая мастацтва

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАВЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕНІКАУ БССР

Год выдання 38-ы
№ 80 [2440]
10 кастрычніка 1969 г
ПЯТНІЦА
Цана 4 кап.

ДЗЕЯЧЫ БЕЛАРУСКАЯ КУЛЬТУРЫ Выхалі ў Фінляндыю

Для ўдзелу ў Тыдні культуры Беларусі 9 кастрычніка ў Фінляндыю выехала дэлегацыя БССР на чале з намеснікам Старэйшага Савета Міністраў БССР Р. Я. Кісялёвым.
У краіну Суомі выехала вялікая група творчых работнікаў нашай рэспублікі: танцавальная група Дзяржаўнага народнага хору БССР, астражны ансамбль Беларускага філармонічнага тэатра пры ўдзеле лепшых спевакоў рэспублікі.
Беларускае таварыства дружбы і культурнай сувязі з зарубежнымі краінамі адправаля ў Фінляндыю выставі і вывазілі і графікі, вырабы народных промыслаў, сувеніраў, тэматычныя фотавыстаўкі, запісы беларускай музыкі. Адпраўлены танцама мастацтва і хранімальна-дакументальныя фільмы, спецыяльны радыё і тэлеперадачы.

А. Клімава і Я. Палосін — Народныя артысты СССР

Ёсць акцеры, якія яшчэ на пачатку свайго сцэнічнага шляху прыносяць на сцэну пазію і дух народнай стыхі.

Тэкі Яўген Максімавіч Палосін. Просты, задушэны, з адкрытай душой і сэрцам у творчасці. Ён шукае ў п'есах такія характары і стварае іх непаўторныя вобразы. Беларускі мастацтва адметнае сваймі народнасцю і, можа, таму Яўген Максімавіч назавёў сваю стыхію свай жывіцца са сцэнічным жыццём Беларусі, якой ён вядзе прыдзецца гадоў свай непарукавай і плённай творчай працы. Яго вядомыя гледачы Гомеля, Магілёва, Брэста: У тэатрах гэтых гарадоў ён працаваў у свой час. Каля дваццаці год імя Палосіна на афішы Рускага драматычнага тэатра БССР імя Горькага.



Гледачы любяць яго, аддаючы яму свае самыя шчырыя сімпатыі. Яно і не дзіва, калі ўспомніць, з якой душэўнай аддачай і майстэрствам ён ствараў у розныя часы такія вобразы, як Нічмыш («Хто смяецца апошнім»), Корж («Што пасееш, то і пажнеш»), Кропля («Канстанцін Заслоўны»), Салдат Влахін («Порт-Артур»), Акім («Улада цемры»), нэршце — дзед Шчукар («Узнятая цаліна»), вобраз якога ў выкананні Яўгена Максімавіча — адзін з лепшых у гісторыі навагоў савецкага драматычнага мастацтва на сцэне. Гэта голыя некалькі вобразы з шматлікай і разнастайнай галерэй, створанай артыстам на працягу доўгага сцэнічнага жыцця.

Для мяне асабліва прыемна пісоць гэтыя віншавальныя словы пра Яўгена Максімавіча, бо мне некалькі гадоў на сцэне з ім. Я не забуду яго Кукушкіна («Брэсцкая крэпасць») і Кышы («Галоўная стайка»). Я шчаслівы, што гэтыя вобразы былі любімымі не толькі для мяне, але і для экідора, які адкрывае ў ролях глыбіні крывіцы самабытных характараў.

Яўген Максімавіч даў адметнае жыццё і маім экранным вобразам — стараста («Дзяўчынка шукае бацьку») і кулак («Аноціна дарога»). І ў кінематографічнай творчасці даў Яўген Палосін свае права ў ўсёнароднае прызнанне.

Нахай і надалей шчасціць на прызнанне і любоў народа тэлевізійнаму Яўгену Максімавічу, народнаму артысту краіны!
Настася ГУБАРЭВІЧ.

ЛІТАРАТУРНЫЯ ВЕЧАРЫ ПІСЬМЕНІКАУ РАСІЙСКОЙ ФЕДЭРАЦЫІ

У АБДЫМКАХ БРАТОЎ

Як мы паведамілі ўжо, 6 кастрычніка ў Мінск з Масквы прыехала група пісьменнікаў для ўдзелу ў вечарах літаратуры РСФСР, якія праводзіцца ў Беларусі. Літаратурныя вечары пісьменнікаў Расійскай Федэрацыі прысягаюцца 100-годдзю дзяржавы Ульяніна.

У гэтыя дні па ўсёй Беларусі, на ўсіх кутках зямлі Купалы і Коласа, на заводах і фабрыках, калгасах і саўгасах, інстытутах і тэхнікумах, праходзіць сустрэчы дарагіх гасцей з працоўнымі нашай рэспублікі, гучаць вершы рускіх і беларускіх паэтаў, адбываюцца сяброўскія гутаркі аб поспехах савецкай літаратуры.



Літаратурныя вечары (злева направа) паэт Дзмітрый Кавалёў, галоўны рэдактар часопіса «Наш сучасны» Сяргей Вікулаў і паэт Уладзімір Гардзеічаў. Сярод студэнтаў Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта Імя У. І. Леніна.

МІНСК
Першым пасланцоў вялікага рускага народа — літаратараў Расійскай Федэрацыі, удзельнічаў літаратурны вечар пры мал рабочыя Мінскага камвольнага камбіната. Вечар, які адбыўся ў Палацы культуры камвольшчыкаў, адкрыў першы сакратар праўлення Саюза пісьменнікаў Беларусі Максім Танк.

Як самых дарагіх гасцей сустрацілі пасланцоў братніх літаратараў на Гомельскім хімічным заводзе — адным з самых малых заводаў рэспублікі, адкуль ва ўсе куткі нашай неабсяжнай Радзімы ідуць цяжкія і фосфарныя мінеральныя ўгнаеннямі.

А пасля ў заводскім чырвоным кутку сабраліся маладыя рабочыя (а на заводзе іх большасць), каб паслухаць гасцей.

З цёплымі словамі прывітання выступіў старшыня савета па беларускай літаратуры пры Саюзе пісьменнікаў СССР, вядомы крытык і літаратуразнаўца, лаўрэат Дзяржаўнай прэміі Яўген Мазоль.

БАБРУЙСК
7 кастрычніка горад над Бярэзінкай страчаў дарагіх гасцей — галоўнага рэдактара часопіса «Наш сучасны» Сяргея Вікулава, лінгвіста паэта Уладзіміра Аляксеева, варагжца Уладзіміра Гардзеічава, татарскага паэта Набі Даўлі, а таксама іх беларускіх калег Івана Шамякіна, Еўдакію Лось і Міхаіла Калачыскага. Тут у Бабруйску, госці наведалі адно з галоўных прадпрыемстваў горада — фанера-драваапрацоўчы камбінат, працуючы якога вядома не толькі ў нашай краіне, але і ў многіх краінах свету.

Руска і беларускія пісьменнікі аддзелі прадпрыемства, гутарылі з рабочымі фанеразаводу, цеха драваапрацоўчы, а таксама з рабочымі, якія знаходзіцца ў прафілакторыі камбіната.

У той жа дзень, 6 кастрычніка, пісьменнікі з Расійскай Федэрацыі былі гасцямі студэнтаў і выкладчыкаў Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта Імя У. І. Леніна.

МАГІЛЕЎ
Раніцай 8 кастрычніка група рускіх паэтаў і пісьменнікаў, якія госцілі па Магілёўшчыне, прыбыла ў абласны цэнтр. Госці адразу ж накіраваліся на Магілёўскі камбінат сінтэтычнага валакна (лаўсану). Дырэктар камбіната В. Вяліцкі расказаў ім аб ходзе будаўніцтва прадпрыемства, аб лепшых людзях усеагульнай будоўлі. Рабочыя з вялікай увагай слухалі выступленне Івана Шамякіна, Уладзіміра Гардзеічава, Еўдакіі Лось. Асабліва поспех выпала на долю лінгвіста паэта-сатырыка Уладзіміра Аляксеева, кожны верш якога ўзнагароджваўся дружнымі апладысмантамі.

У вечары пазію стала гаспадыняй залы магілёўскага Дома палітычнай асветы.

А пасля гаспадыняй вечара стала пазію Вершы і Узямніцы перакладчы Дзмітрый Кавалёў (Масква), Уладзімір Гардзеічаў (Варонеж), Анастоль Вярыжскі, Анастоль Грачынскі, Браніслаў Спрычан, Уладзімір Аляксееў (Ленінград), Міхаіл Скрыпка, Язэп Семёнон. Вечар скончыўся вялікім канцэртаў удзельнікаў мастацкай самадзейнасці ўніверсітэта.

ГОМЕЛЬ
Аду з груп дарагіх гасцей — рускіх пісьменнікаў Дзмітрыя Кавалёва, Леаніда Раўшэніка і Уладзіміра Прастакова, а таксама прыехалі ў Мінск і Янку Сіпакова, 8 кастрычніка цэлы віталі гамлячане.

Пасля прыёму ў абкоме партыі госці наведалі вядомы дзіцячы завод імя Ляманосава.

Янка Брыль, адкрываючы сустрэчу пісьменнікаў з рабочымі шклозавода, гаварыў пра адзінства рускага і беларускага народа, пра дружбу нашых літаратараў.

Руска і беларускія літаратары расказалі шклозаводцам аб сваёй працы, падзялілі творчымі планами, прачыталі вершы.

А пасля ў заводскім чырвоным кутку сабраліся маладыя рабочыя (а на заводзе іх большасць), каб паслухаць гасцей.

Алім КЕШОКАЎ
Вершы-стрэлы
Маленькага з дзетдома
бяздзетны ўзрў Ахмед.
«А нацыі якой ён?» — пытаецца
сусед.

СЛОНИМ
Трацію групу пісьменнікаў з Расійскай Федэрацыі гасціліна прымаў 7 кастрычніка старажытны і вечна малады Слонім. Першая сустрэча адбылася ў сярэдняй школе № 4. На сустрэчы, на якой прысутнічалі настаўнікі і старшакласнікі школы, выступілі сакратар праўлення Саюза пісьменнікаў РСФСР, народны паэт Кабардына-Балкары, дэпутат Вярхоўнага Савета СССР Алім Кешокаў, аднаго са стваральнікаў гарадской абласной пісьменніцкай арганізацыі Вялікіны Ляднёў, член праўлення Саюза пісьменнікаў РСФСР, лаўрэат Дзяржаўнай прэміі СССР Дзмітрый Яромін, лінгвіст і перакладчы Павел Кабарэўскі, беларускі пісьменнік Міхаіл Скрыпка і Аляксей Карпов. Госці расказалі прысутным аб сваіх творчых планах, прачыталі свае творы.

Алім
Не я адзі — Алім! паўсюль
жывуць Алімы
І калі б завяшчаць імяны ўсе
магілы мы,
Аліма я б назваў з прэзэрватыўным
днём ручай.

Шчасце ў калодзежы
Пароўну прагнуць раздзецца
людское шчасце,
напоўніў шчасцем я калодзеж, як
вадою,
ды шчасце, бачу я, не падзяліць
на часткі:
У гэтых — поўнае вядро, у тых —
пустое...

Рыма КАЗАКОВА
Жывуць на свеце дзівакі:
На бочку мёду — дзёгчы лямкі,
Ім, прэстам, і не з рукі
Стаць разумнейшымі хоць крышкі.

ГРОДНА
Чарговы прыпынак гродзенскага маршруту літаратараў РСФСР нагас «Авангард». Пісьменнікі знаёміцца з вёскай, гаспадарыць, гутарыць з калгаснікамі. Тут жа ўзьнятае размова аб літаратуры, аб новых творах рускіх і беларускіх пісьменнікаў.

На развітанне калгаснікі просяць:
— Пшыне больш пра вёску.
Нахай распе ўраджай добрых
вершаў і паэм, апоўнесей і раману,
героямі якіх былі б нашы
працаўнікі фермаў і палёў.

Літаратурны вечар пісьменнікаў РСФСР у Беларусі адбыўся 9 кастрычніка ў актавай зале Гродзенскага педагагічнага інстытута Імя Янку Купалы. На ім прысутнічалі выкладчыкі і студэнты вуч абласнога цэнтру, рабочыя і служачыя прамысловых прадпрыемстваў, воіны гродзенскага гарнізона.

Па матэрыялах уласных нарэспандэнтаў і нарэспандэнтаў БЕЛА.

Алім КЕШОКАЎ
Вершы-стрэлы
Маленькага з дзетдома
бяздзетны ўзрў Ахмед.
«А нацыі якой ён?» — пытаецца
сусед.

СЛОНИМ
Трацію групу пісьменнікаў з Расійскай Федэрацыі гасціліна прымаў 7 кастрычніка старажытны і вечна малады Слонім. Першая сустрэча адбылася ў сярэдняй школе № 4. На сустрэчы, на якой прысутнічалі настаўнікі і старшакласнікі школы, выступілі сакратар праўлення Саюза пісьменнікаў РСФСР, народны паэт Кабардына-Балкары, дэпутат Вярхоўнага Савета СССР Алім Кешокаў, аднаго са стваральнікаў гарадской абласной пісьменніцкай арганізацыі Вялікіны Ляднёў, член праўлення Саюза пісьменнікаў РСФСР, лаўрэат Дзяржаўнай прэміі СССР Дзмітрый Яромін, лінгвіст і перакладчы Павел Кабарэўскі, беларускі пісьменнік Міхаіл Скрыпка і Аляксей Карпов. Госці расказалі прысутным аб сваіх творчых планах, прачыталі свае творы.

Алім
Не я адзі — Алім! паўсюль
жывуць Алімы
І калі б завяшчаць імяны ўсе
магілы мы,
Аліма я б назваў з прэзэрватыўным
днём ручай.

Шчасце ў калодзежы
Пароўну прагнуць раздзецца
людское шчасце,
напоўніў шчасцем я калодзеж, як
вадою,
ды шчасце, бачу я, не падзяліць
на часткі:
У гэтых — поўнае вядро, у тых —
пустое...

Рыма КАЗАКОВА
Жывуць на свеце дзівакі:
На бочку мёду — дзёгчы лямкі,
Ім, прэстам, і не з рукі
Стаць разумнейшымі хоць крышкі.

ГРОДНА
Чарговы прыпынак гродзенскага маршруту літаратараў РСФСР нагас «Авангард». Пісьменнікі знаёміцца з вёскай, гаспадарыць, гутарыць з калгаснікамі. Тут жа ўзьнятае размова аб літаратуры, аб новых творах рускіх і беларускіх пісьменнікаў.

На развітанне калгаснікі просяць:
— Пшыне больш пра вёску.
Нахай распе ўраджай добрых
вершаў і паэм, апоўнесей і раману,
героямі якіх былі б нашы
працаўнікі фермаў і палёў.

Літаратурны вечар пісьменнікаў РСФСР у Беларусі адбыўся 9 кастрычніка ў актавай зале Гродзенскага педагагічнага інстытута Імя Янку Купалы. На ім прысутнічалі выкладчыкі і студэнты вуч абласнога цэнтру, рабочыя і служачыя прамысловых прадпрыемстваў, воіны гродзенскага гарнізона.

Па матэрыялах уласных нарэспандэнтаў і нарэспандэнтаў БЕЛА.

Алім КЕШОКАЎ
Вершы-стрэлы
Маленькага з дзетдома
бяздзетны ўзрў Ахмед.
«А нацыі якой ён?» — пытаецца
сусед.

СЛОНИМ
Трацію групу пісьменнікаў з Расійскай Федэрацыі гасціліна прымаў 7 кастрычніка старажытны і вечна малады Слонім. Першая сустрэча адбылася ў сярэдняй школе № 4. На сустрэчы, на якой прысутнічалі настаўнікі і старшакласнікі школы, выступілі сакратар праўлення Саюза пісьменнікаў РСФСР, народны паэт Кабардына-Балкары, дэпутат Вярхоўнага Савета СССР Алім Кешокаў, аднаго са стваральнікаў гарадской абласной пісьменніцкай арганізацыі Вялікіны Ляднёў, член праўлення Саюза пісьменнікаў РСФСР, лаўрэат Дзяржаўнай прэміі СССР Дзмітрый Яромін, лінгвіст і перакладчы Павел Кабарэўскі, беларускі пісьменнік Міхаіл Скрыпка і Аляксей Карпов. Госці расказалі прысутным аб сваіх творчых планах, прачыталі свае творы.

Алім
Не я адзі — Алім! паўсюль
жывуць Алімы
І калі б завяшчаць імяны ўсе
магілы мы,
Аліма я б назваў з прэзэрватыўным
днём ручай.

Шчасце ў калодзежы
Пароўну прагнуць раздзецца
людское шчасце,
напоўніў шчасцем я калодзеж, як
вадою,
ды шчасце, бачу я, не падзяліць
на часткі:
У гэтых — поўнае вядро, у тых —
пустое...

Рыма КАЗАКОВА
Жывуць на свеце дзівакі:
На бочку мёду — дзёгчы лямкі,
Ім, прэстам, і не з рукі
Стаць разумнейшымі хоць крышкі.

ГРОДНА
Чарговы прыпынак гродзенскага маршруту літаратараў РСФСР нагас «Авангард». Пісьменнікі знаёміцца з вёскай, гаспадарыць, гутарыць з калгаснікамі. Тут жа ўзьнятае размова аб літаратуры, аб новых творах рускіх і беларускіх пісьменнікаў.

На развітанне калгаснікі просяць:
— Пшыне больш пра вёску.
Нахай распе ўраджай добрых
вершаў і паэм, апоўнесей і раману,
героямі якіх былі б нашы
працаўнікі фермаў і палёў.

Літаратурны вечар пісьменнікаў РСФСР у Беларусі адбыўся 9 кастрычніка ў актавай зале Гродзенскага педагагічнага інстытута Імя Янку Купалы. На ім прысутнічалі выкладчыкі і студэнты вуч абласнога цэнтру, рабочыя і служачыя прамысловых прадпрыемстваў, воіны гродзенскага гарнізона.

Па матэрыялах уласных нарэспандэнтаў і нарэспандэнтаў БЕЛА.

У ТРАПЯТКІМ святле — фігура жанчыны, чалавек, якому партыя загадала быць камісарам рэвалюцыйнага атрада мароў. Жанчына смяротна паранена. Яна развітваецца з мейлішым парызкам і з палленікам, і з гэтым блкітам набісаў, і з тым, каго яна побач і каго яна так любіла, што не пашкавала дзеля іх жыцця. «Трымайце марку Балтыйскага флоту!» — вымаўляюць яе сухія губы. Нібы запавет. Нібы апошні завет.

І гледзельная зала там, разам з ёю, з Камісарам, — там, у рэвалюцыйным парыванні чырвоных мароў. Не, гэта — не актрыса, а сапраўдная жанчына тых незабытых гадоў, калі кожная атака заваёўвала заваявы Ідэй Леніна. Яна пераконна і захалляе сваёй маральнай чысціні і сталым розумам. Гэта загартаваны характар. Пасля перамоў на флот. Камісар на той, на грамадзянскай... Але гэта — актрыса, Аляксандра Клімава. Наш таварыш па працы.

Аляксандра Івануўна аддае ўсе сілы свай душы справе, якой яна служыць штодзёна. І, як нам здаецца, з ранца да ночы. Ва ўсім разе, на кожнай рэпетыцыі мы бачым яе ўнутрана засяроджанай, гатовай адразу ж пачаць жыццё «у вобразе», аб яким думала-перадумала, чый характар зрабіла сваім.

Клімава — актрыса мцэжнага тэмпераменту. Таму яе партнёры па сцэне заўсёды чакаюць выбуху паўчужай гераіні, якую яна сёння іграе, — і так часта гэты выбух бывае для нас раптоўным, застае знякуча, здаецца нечаканым, бо ён нараджаецца непасрэдна, без папярэдняга рамясніцкага рэзіткі, і з'яўляецца вынікам драматычных перажыванняў жанчыны, «жанычын Клімавай». Вызваюць яе і развешаны, насцяроджаны, нібы прадчувачы трагедыю і ідуць насустрач ёй — ці ж не такой была яе

пра Яўгена Максімавіча, бо мне некалькі гадоў на сцэне з ім. Я не забуду яго Кукушкіна («Брэсцкая крэпасць») і Кышы («Галоўная стайка»). Я шчаслівы, што гэтыя вобразы былі любімымі не толькі для мяне, але і для экідора, які адкрывае ў ролях глыбіні крывіцы самабытных характараў.

Яўген Максімавіч даў адметнае жыццё і маім экранным вобразам — стараста («Дзяўчынка шукае бацьку») і кулак («Аноціна дарога»). І ў кінематографічнай творчасці даў Яўген Палосін свае права ў ўсёнароднае прызнанне.

Нахай і надалей шчасціць на прызнанне і любоў народа тэлевізійнаму Яўгену Максімавічу, народнаму артысту краіны!
Настася ГУБАРЭВІЧ.

Клеопатра, характар забытаны і адначасова ясны ў сваіх шуканнях! І вулканічная палымінасць прабывалася ў Камісары — Клімавай, каб падначаліць мэтакіраванай волі атрад мароўскай воліцы. А Ляўрыс Агудалова, Раўшэў і «Бася Жылавава», Ніла Сіняк і «Бася Раўшэніца»... Неваў у маладзяматый п'еса «Двое на арэлі» Аляксандра Івануўна ляпіла характар дыялектычна складаны, змястоўны, арыгнальны.

Вуначка слаўная В. Паўшына, актрыса Клімава добра ведае, як выпрацоўваецца майстэрства. І асабліва дарагім у яе таленце з'яўляецца заўсёды «Імкненне быць на ўзроўні патрабаванняў часу. Мабіць, вярз гэтым і тлумачыцца тое, што і гледачы, і мы, яе калегі, адчуваем у творчасці Аляксандры Івануўны інтэлектуальнае багацце і незвычайную шчырую сэрцанасць. Спектакль з удзелам Клімавай — свята. І мы ганарымся, што яна стала першай рускай актрысай на Беларусі, якой нададзена вышэйшае для работніцы сцэны званне.

Юры СІДАРАЎ,
заслужаны артыст БССР.

ДВУХМІЛЬЁННЫ НАВЕДВАЛЬНІК
Двухмільённы наведвальнік Дома-музею ў Шушанскім у мінулыя месяцы стаў наш зямляк, старшы выкладчы Мінскага педагагічнага інстытута В. Сіпакоў. Госцю з Беларусі былі ўручаны падаўнікі — інігі і альбомы аб дзеядзі Уладзіміра Ільіча і Надзеі Канстанцінаўны Крукскай у Шушанскай сямліцы.

Такія ж падаўнікі дырэцыя музея ўручыла і першаму, пасля двух мільёнаў, наведвальніку гэтай памятнага ўсіх савецкіх людзей месца — беларускаму паэту Віктару Шымку.

Група прадаўнікоў нашай рэспублікі ў гэтых перадаб'яўляючых дні робіць пазію па памятных ленінскіх месцах. Пабылі яны і ў Шушанскім.

За гэты час музей атрымаў прадстаўніцкі ўстаўкі братніх народаў нашай краіны. Асабліва пазіючыся ўстаўкі аксіорынтаў у дні перадаб'яўляючых дні нараджэння У. І. Леніна. Книжка волюіў наведвальнікаў за гэты час магла б сілаці шматомну апоўнесці аб любі і вялікай ушчынасці прадаўніку. У кніжку многа запісаў і нашых зямлякоў. І СУЧКОЎ.

«Правільна, Паша, — расцелена думаў ён, — рана мяне з табой нарадзіла, і яна рана!»

За таполямі ўзьвішавецца белалакмы будынак. Тут некалькі было некалькі хат-развалаў. Гаспадары ў пахалі шукаць лепшай долі, іхкі ад голуду і галечы аж за аніяк, ды трапілі да іншых, чужаземных папай, такіх жа лютых і блізкіх, якімі былі свае.

А ціпер тут сярэдняя школа, лепшая па ўсім Слоніміскім раёне. На дзвесце дзедці дваццаць пільч настаўнікаў. Можна і дзедці ўнукі стаць настаўнікамі, а можа іншыберамі, У людзі выйдучы...

Напераледа запоналі абласці. Дзед пачуў галасы.

— Я так баюся. Раптам Мікалаю Мядоўзевічу не спадабаецца мой даклад?

[Заключэнне на 2-й стар.]

12 Кастрычніка — Усеагуны дзень работнікаў сельскай гаспадаркі

Азярніцкія вечары

Дзед Анішчык стаў я вясніц, прыслухоўваючыся. Сусед Пецька Жылік шумуе ў сваім доме. Потым дзед убачыў, як Пецька выскачыў на вуліцу і, спатыкнуўшыся аб выступ новага трагара, расцягнуўся ўз вусь роў.

— А, чорт! Панакаладат тут... Стары Анішчык са злосцю стукнуў кіем, падшыў да хлопца.

— Зноў насмактаўся? Можна пад ручкі лябе падняць? Эх, дурань... Пачашаў бы лепш у клуб, а не ў магазін. Толькі не, я туды сёння не вазьму дабе. Сорамна перад людзьмі... Дарогі... Васіль Кандратавіч, — абгаварыўся мармытаў Жылік.

— Ты што — зноў сабраўся ехаць? Зноў жонку пакідаеш з дзецьмі?

— І паеду! Кожны вучыць... Вернешся! — усміхнуўся дзед.

— І пойдзеш да Бянда-

рэнкі на паклон: вазьмі, скажы, зноў на трактар. Старшыня можа і даруе, ды наша Азярніца не пацерціць.

— А! — махнуў Пецька рукой і паўярнуўся назад, у хату.

Дзед паправіў калюш і пайшоў у свой звычайны вярчэй аход вёскі. З акон на шырокую брукаваную вуліцу падалі снапы сьветла. Падсвечанае лісце дрэў здавалася выліць з серабра.

Не было ў дзеда душэўнага спакою. Сустрэча з шалопутным Пецькам балюча закранула яго.

«Бач ты, паеду! — гаварыў ён сабе, падймаючыся на горку, да цэнтру Азярніцы. — Трату ар яму перашкодзіў, цесна яму, бачыце, стала. Паталпаў бы ты нашу грашычу, колькі я талтаў... А то хоць бы раз са Слоніма пешкі прычынаў. Памяў бы з маё, наглядзеўся б усяго. Тады б так не гаварыў».

Дзед Васіль успомніў сваё хутарское жыццё, мабрэцкі двор на схіле камяністага ўзгорка, настлявага Гнеду, на жылах якога трымаўся ўся гаспадарка. За Хатай расла галінаста таполя, яна нібы прыкрывала яе ад асенніх вятроў. Пад узгоркам, у лагчыне, дзед цурчаў ручаёк. Выйдзе, бывала, туманнай раніцай — ды халь ямаю чым

